

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7To/2/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8717010164
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tobiaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8717010164.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tobiaša a sudcov Mgr. Iva Maruščáka a JUDr. Mariána Mačuru na verejnom zasadnutí konanom dňa 22.07.2021, v trestnej veci proti obžalovanému S. E. pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, o odvolaní obhajcu obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/17/2017 zo dňa 20.07.2020, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obhajcu obžalovaného S. E. JUDr. Petra Belicu.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovaného S. E., nar. XX.XX.XXXX v K., vinným z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 01.01.2015 v čase okolo 00.10 hod. pred pivárňou Egídius na Námestí sv. Egídia v Poprade, v prítomnosti S.. S. G. a S.. D. G. - rodičov poškodeného S.. Y. G. M. S.. X. G. - sestry poškodeného S.. Y. G. a v prítomnosti väčšieho počtu ďalších osôb, fyzicky napadol poškodeného S.. Y. G. po tom, ako ho on upozornil nato, aby prestal pod jeho nohy a nohy jeho príbuzných hádzať petardy, aby svetlicou nemieril na nich a aby jednotlivé rany zo svetlice nevystreľoval smerom k nim, načo obžalovaný S. E. zareagoval tak, že držiac v ruke zapálenú svetlicu udrel poškodeného S.. Y. G. do oblasti tváre, čím mu spôsobil drobné popáleniny na viacerých miestach tváre, pričom poškodený S.. Y. G. z dôvodu obáv zo spôsobenia ďalších popálení a popálením väčšieho rozsahu, s cieľom zabrániť obžalovanému S. E. v ďalšom pokračovaní útoku na svoju osobu, chytil obžalovaného S. E. za rameno a za ruku, v ktorej držal svetlicu, načo pri ďalšom vzájomnom ňaťahovaní obžalovaný S. E. zatlačil na poškodeného S.. Y. G. a obaja pritom spadli na zem, obžalovaný S. E. sa celou svojou váhou zvalil na poškodeného S.. Y. G., načo ho obžalovaný S. E. dvakrát uhryzol do ľavej časti tváre, čím poškodenému S.. Y. G. spôsobil hryznú ranu na ľavej časti tváre, v oblasti dolnej časti líca až brady o veľkosti 2 cm, ktorá si vyžiadala jej zašitie a dobu liečenia do 7 dní, bez jeho vážnejšieho obmedzenia v obvyklom spôsobe života.

Za to mu podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona, s použitím § 56 ods. 2 Tr. zákona, § 57 ods. 1 Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona a § 36 písm. j) Tr. zákona uložil peňažný trest vo výmere 300,- eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona mu ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a. s., Mamateyova 17, 850 05 Bratislava 55, IČO: 35 937 874, odkázal s jej nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku, čo do výroku o vine a treste, podal ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní odvolanie obhajcu obžalovaného JUDr. Peter Belica, ktoré dodatočne písomne odôvodnil. V podrobnom a obsiahlom písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že napriek opatreniu Okresného

súdu Poprad z 19.08.2019 sp. zn. 5T/17/2017 o konaní proti ušlému má obhajoba za to, že zákonné podmienky na konanie proti ušlému neboli splnené a teda rozsudok mal byť doručovaný aj obžalovanému do USA. Podľa vedomosti obhajcu - do 23.11.2020 nebol obžalovanému doručený rozsudok cestou súdu. Obhajca prevzal písomné vyhotovenie rozsudku 12.11.2020. Dňa 12.11.2020 emailom obhajca naskenované písomné vyhotovenie rozsudku zaslal obžalovanému. S rozsudkom sa obžalovaný oboznámil tak, že si prečítal sken písomného vyhotovenia rozsudku, ktorý mu 12.11.2020 zaslal obhajca. Základnou podmienkou ustanovení Trestného poriadku (§ 358 a nasl.) na to, aby sa mohlo vykonať konanie proti ušlému, je to, že obžalovaný sa buď vyhýba trestnému konaniu pobytom v cudzine alebo tým, že sa skrýva. Ani jedna z týchto alternatívnych podmienok však nie je splnená. To, že obvinený žije a pracuje v USA, bolo zrejmé (čo vyplýva aj z vyšetrovacieho spisu) už počas prípravného konania, keď túto okolnosť obvinený preukázal aj termínom odchodu. Následne počas konania pred súdom obžalovaný vykonal pokus prísť do SR na pojednávanie, čo preukázal aj letenkou (založenou v súdnom spise), kde sa však nakoniec cesta musela zrušiť pre pracovné dôvody na strane obžalovaného. To, že adresa obžalovaného v USA, je zřejmá (P. O., U. N., K.), vyplýva z jeho viacerých oznámení skrz obhajcu a najmä z podania obžalovaného z 30.03.2018, v ktorom súhlasil s vykonaním hlavného pojednávania dňa 04.04.2018 a iných hlavných pojednávaní v jeho neprítomnosti a ktoré bolo súdu doručené do 04.04.2018. Podľa ustálenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu: „Súd je preto povinný skúmať neustále v priebehu trestného stíhania, či dôvody pre vykonanie konania proti ušlému trvajú“ (R 20/1975). Podľa ustálenej súdnej aj výkladovej praxe pri konaní proti ušlému ide o výnimočný postup, ktorý je možné uplatniť len vtedy, ak nie je možné osobnú účasť obvineného v trestnom konaní zabezpečiť inými prostriedkami tohto zákona, ktoré sú určené na tento účel (predvolaním a predvedením - § 120 Tr. poriadku, zadržaním - § 85 a § 86 Tr. poriadku, vzatím do väzby - § 72 Tr. poriadku, či príkazom na zatknutie - § 73 Tr. poriadku), pretože sa tento vyhýba trestnému konaniu buď pobytom v cudzine alebo tým, že sa skrýva. Súd sa v konaní vôbec nepokúsil týmito prostriedkami o zabezpečenie obžalovaného na hlavné pojednávanie, a to z pochopiteľného dôvodu, keďže obžalovaný listom z 30.03.2018 dal súhlas s konaním hlavného pojednávania 04.04.2018, aj iných hlavných pojednávaní v jeho neprítomnosti. Podľa ustálenej súdnej aj výkladovej praxe, samotný pobyt v cudzine (tak, ako je to aj v prípade obžalovaného S. E.) bez ohľadu na to, či je legálny alebo nie, nespĺňa podmienky na začatie konania proti ušlému. Z okolností prípadu musí zároveň vyplývať snaha obvineného vyhýbať sa tak trestnému konaniu. Takáto snaha obžalovaného vyhýbať sa trestnému konaniu vôbec preukázaná nebola. Ďalšou podmienkou konania proti ušlému je, že obvineného nie je možné vyžiadať z cudziny (§ 489 - § 495 Tr. poriadku) a ani jeho trestnú vec odovzdať na trestné stíhanie do cudziny (§ 529 Tr. poriadku). Súd sa chybné v konaní vôbec nepokúsil o vydanie obžalovaného z cudziny a súd sa ani nepokúsil odovzdať vec na trestné stíhanie do cudziny, a to všetko z pochopiteľných dôvodov - lebo na to neboli splnené zákonné podmienky. Z obsahu trestného spisu je nepochybne zrejmé, že ani jedna z vyššie uvedených zákonných podmienok u obžalovaného S. E. sa vôbec nenaplnila, preto konanie proti ušlému je nezákonné a opatrenie súdu z 19.08.2019 bolo a je potrebné zrušiť. Už len zo samotného písomného súhlasu obžalovaného z 30.03.2018 (kde uviedol aj svoju adresu na doručovanie v USA), kde súhlasil s vykonaním hlavného pojednávania dňa 04.04.2018 aj iných pojednávaní v neprítomnosti obžalovaného - je zrejmé, že tento súhlas obžalovaného priamo vylučuje splnenie ktorejkoľvek podmienky vyžadovanej Trestným poriadkom na vykonanie konania proti ušlému. Z tohto súhlasu je zrejmé, že obžalovaný vedel o termíne hlavného pojednávania 11.09.2019. Ďalej obhajca vypísal celú genézu procesu komunikácie s obžalovaným, z ktorej vyplynula ochota obžalovaného zúčastniť sa hlavného pojednávania, jeho nesúhlas s konaním v jeho neprítomnosti a uviedol zároveň predpoklad jeho návratu na územie SR, k čomu pripojil kópie jednotlivých komunikácií. Vyššie uvedené skutočnosti preukazujú, že obžalovaný bol priebežne neustále informovaný o termínoch pojednávania, ku ktorým priebežne vznášal námietky nesúhlasu s vykonaním hlavného pojednávania bez jeho prítomnosti a žiadal priebežne o odročenie hlavného pojednávania do momentu (december 2020), kedy bude obžalovaný prítomný v SR. Ak tieto okolnosti, vedomosti obžalovaného o predmetných hlavných pojednávaniach a jeho aktívneho prístupu k termínom hlavných pojednávaní, samo osebe (okrem iných vyššie uvedených skutočností) priamo vylučuje splnenie zákonných podmienok na konanie proti ušlému, ako to vyžaduje § 358 ods. 1 Tr. poriadku (vyhýbanie sa trestnému konaniu pobytom v cudzine alebo skrývanie). Následne súd v napádanom rozsudku pokračoval v chybách a v rozpore s § 168 ods. 1 Tr. poriadku sa žiadnym spôsobom nezaoberal dlhodobo namietaným postupom zo strany obhajoby - t. j., že zákonné podmienky na konanie proti ušlému neboli naplnené.

Z rozsudku tiež, podľa jeho názoru, nie je zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou - najmä keď obhajca vo svojich vyjadreniach, ako aj v záverečnej reči okrem iného poukazoval na skutkové okolnosti incidentu

a pochybnosti o hodnovernosti výpovedí svedkov. Taktiež absentuje právna úvaha ohľadom použitia materiálneho korektívu (ak by naň boli splnené dôvody), ktorú súd ani len nenaznačil. V stave, kde incident inak popisoval v prípravnom konaní, aj v konaní pred súdom poškodený a čiastočne inak svedkovia S. G., X. G. M. D. G.Á. /vo vzťahu k výpovedi obvineného a svedkov H., M., Z., Ž.H. Č. M. Ž., N. M. H./, bolo chybou orgánov činných v trestnom konaní a súdu, keď v súlade so svojou povinnosťou podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku, zistiť skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie, odmietol vykonať výsluch obžalovaného, poškodeného a niektorých svedkov pred polygrafom, kde tento dôkaz enumeratívnym vymenovaním dôkazov § 119 ods. 2 Tr. poriadku, je absolútne prípustný a zákonný. Jeho využitie nespôsobuje nezákonnosť takéhoto dôkazu, čo rovnako vykladá aj konštantná judikatúra Najvyššieho súdu SR. Konanie obžalovaného nenaplnilo žiadne subjektívne ani objektívne znaky prečinu výtržníctva, ktorý sa mu kladie za vinu, maximálne môže mať znaky priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, absentuje nielen subjektívna stránka (úmysel obvineného, ktorý sa v kontexte § 17 a § 364 ods. 1 písm. a) TZ obligatórne vyžaduje) ale aj ostatné znaky (objekt, objektívna stránka a hlavne subjekt). Konanie obžalovaného, podľa názoru obhajcu, v žiadnom prípade nenaplnilo všetky pojmové znaky žalovaného prečinu výtržníctva, keďže z dokazovania /výsluchy obžalovaného, svedkov H., M., Z.H., Ž., Č. M. Ž., Š. M. H./ jednoznačne vyplýva, že poškodený spadol na obžalovaného, on sa len bránil ataku poškodeného, snažil sa z fyzického zovretia poškodeného vytrhnúť, pričom bolo nepochybné, že aj poškodený mal značne vypité, že obžalovaný mal pred incidentom boľavú nohu, ktorá vylučovala schopnosť kopať poškodeného a že obžalovaný neuhryzol poškodeného do tváre a dokonca sám privolal policajnú hliadku. Dokonca aj z výsluchu otca poškodeného S. G. (pred predošlým rozsudkom zo 04.04.2018) vyplýva, že bol to práve poškodený, ktorý ležal, resp. sedel na obvinenom a zvieral ho. Z výpovede svedka S. G.Á. o. i. vyplynulo, že vo vzájomnom incidente sa títo dvaja (poškodený a obžalovaný) nebránili vzájomnému fyzickému oddeleniu, čo je významná okolnosť pre posúdenie beztrestnosti konania obžalovaného. Z jeho výpovede o. i. vyplýva, že poškodený ležal na obžalovanom, a nie naopak. Sestra poškodeného - X. G. (pred predošlým rozsudkom zo 04.04.2018) nevedela potvrdiť to, že údajne poškodený mal sedieť/ležať na obžalovanom. Z výsluchu svedkyne X. G. o. i. vyplynulo, že nevedela posúdiť, či požitý alkohol u poškodeného mohol ovplyvniť ovládacie a rozpoznávacie schopnosti v ovládaní samého seba u poškodeného, kde táto okolnosť je významná pre posúdenie beztrestnosti konania poškodeného. Výpoveď svedkyne X. G. je čiastočne účelová (pred súdom aj v prípravnom konaní), lebo selektuje podstatné skutočnosti. Po prečítaní jej výpovede na súde z prípravného konania táto svedkyňa pripustila pravdivosť jej pôvodnej výpovede - viď pripomienky obhajcu na str. 9 zápisnice z hlavného pojednávania 04.04.2018 k výpovedi svedkyne X. G.. Ani mama poškodeného D. G.Á. (ktorá však v konaní po uznesení Krajského súdu v Prešove z 03.04.2019 sp. zn. 7To/18/2018 už nebola vypočutá, aj napriek návrhom obhajoby a napriek tomu, že súd ich chcel pôvodne vypočuť tak, ako ich vypočul pred predošlým rozsudkom zo dňa 04.04.2018 sp. zn. 5T/17/2017) nepotvrdila to, že by obžalovaný ležal, resp. sedel na poškodenom počas incidentu. Samotná výpoveď poškodeného nemôže byť sama o sebe bez ďalšieho dôkazu podkladom na zistenie objektívnej pravdy, keďže jeho výpoveď je zjavne účelová a nepravdivá v snahe privodiť obvinenému trestnú zodpovednosť za incident.

Znalecký posudok S.. O.. K., o ktorého závery napádaný rozsudok tiež opiera svoje zistenia - nemá pre účel rozhodnutia vo veci žiadnu výpovednú hodnotu pre posúdenie, či poškodený napadol obžalovaného alebo obžalovaný napadol poškodeného, okrem iného aj z dôvodu, že zranenie, zlomenina členka, nemá vecný súvis s trestným stíhaním obžalovaného pre prečin výtržníctva v tejto veci - tak, ako to konštatuje aj uznesenie Krajského súdu v Prešove z 03.04.2019 sp. zn. 7To/18/2018. Obhajoba poukazuje na naplnenie odvolacieho dôvodu (§ 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) Tr. poriadku) - proti predošlému rozsudku zo dňa 04.04.2018 aj v tom, že súd pri vypočutí poškodeného a svedkov na hlavnom pojednávaní dňa 04.04.2018 zaprotokoloval do zápisnice podľa § 58 ods. 4 Tr. poriadku aj výpovede poškodeného a svedkov, ktoré vznikli pred obvinením obžalovaného, lebo takéto dôkazy (výpovede) sú absolútne procesne nepoužiteľné na rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie bol povinný neprihliadať na takéto dôkazy získané pred obvinením obžalovaného, čo konštantne podporuje aj ustálená judikatúra Najvyššieho súdu SR, napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 12.12.2002, sp. zn. 6To 66/02 (Rozhodnutie č. 19, In: Rozhodnutia a stanoviská vo veciach trestných). Tým, že súd prvej inštancie prihliadol na takéto dôkazy získané pred obvinením obžalovaného - tým, že takéto výpovede získané pred obvinením obžalovaného zaprotokoloval (aplikujúc § 58 ods. 5 Tr. poriadku) do výpovede poškodeného a svedkov do ich výpovedí na súde na hlavnom pojednávaní 04.04.2018, došlo tak k

porušení práva obžalovaného a obhajcu zakotveného v § 213 Tr. poriadku - zúčastňovať sa na úkonoch vo vyšetrovaní a v skrátanom vyšetrovaní.

Osoba obžalovaného, jeho doterajší spôsob života, povahové vlastnosti, nulová kriminálna minulosť nasvedčujú tomu, že tento čin možno nanajvýš právne kvalifikovať len ako priestupok voči občianskemu spolunažívaniu. Malá intenzita útoku (svedčiaca kvalifikácii činu ako priestupku a nie ako prečinu výtržníctva) je dokázaná tým, že obžalovaný nepoužil zbraň, svoj útok nevedol dlhší čas, nebol v presile voči poškodenému, ktorý sám iniciatívne fyzicky na neho zaútočil, poškodenému nebola spôsobená výraznejšia ujma na zdraví (absencia narušenia kože, absencia krvácania, absencia vyvrtnutej či vyklúbenej končatiny, absencia bolestivých zranení), spôsob prevedenia útoku v nutnej obrane nepôsobil vôbec brutálne, skutočná ujma na zdraví je nulová. Útok obžalovaného v nutnej obrane nebol úplne bezdôvodný, lebo obžalovaný len reagoval na fyzický útok poškodeného tým, že ho odvracal udretím rímskou papierovou sviecou, neskôr samovoľným pádom na zem, ktorý bol avšak len nehodou a na záver držaním bundy poškodeného v snahe, aby poškodený nepokračoval v bití obvineného. Poškodený nebol fyzicky menší, fyzický útok obžalovaný neopakoval, jednalo sa len o uvedené konanie v nutnej obrane. Poukázal aj na skutočnosť, ktorá je podľa jeho názoru nesporná vo vyšetrovaní, že obžalovaný bol v čase činu v značnom štádiu opitosti, preto jeho vtedajšia zmenšená príčetnosť musí byť vzatá do úvahy pri hodnotení stupňa spoločenskej nebezpečnosti trestného činu, čo potvrdzuje aj ustálená súdna prax Najvyššieho súdu v rozhodnutí B 7/1/1985: "Zmenšenú príčetnosť obvineného je potrebné vziať do úvahy tiež pri hodnotení stupňa spoločenskej nebezpečnosti trestného činu (teraz závažnosť prečinu). Duševný stav obvineného totiž charakterizuje osobu páchatela a ovplyvňuje mieru jeho zavinenia, čo sú kritériá, ktoré spoluurčujú stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť podľa § 3 ods. 4 Tr. zákona (teraz závažnosť prečinu podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona)".

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené okolnosti má obhajoba za to, že keby aj konanie obžalovaného bolo posudzované ako prečin (čo obhajoba odmieta), bolo na mieste potrebné aplikovať materiálny korektív podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona. Keďže súd tak neučinil, mohlo dôjsť k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) v spojení s § 371 ods. 1 písm. c), i) Tr. poriadku. Rozhodujúcim kritériom pre posúdenie miery závažnosti je pri prečinoch zákonom súčasne vyžadovaný materiálny znak, ktorý je všeobecne formulovaný v ustanovení § 10 ods. 2 Tr. zákona tak, že nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela je jeho závažnosť nepatrná. Z hľadiska materiálnej stránky prečinu výtržníctva podľa § 364 Tr. zákona je pritom potrebné uvážiť najmä intenzitu a priebeh útoku, posúdiť okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, ďalej zisťovať pohnútku činu a zhodnotiť osobu páchatela. Nie každé fyzické napadnutie občana napĺňa skutkovú podstatu trestného činu výtržníctva. O posúdení okolností, za ktorých sa mal skutok stať, nie je v napádanom rozsudku ani zmienka a už vôbec nie žiadne zhodnotenie. V konaní pred súdom prvého stupňa nebol preukázaný úmysel ublížiť poškodenému.

Pre naplnenie skutkovej podstaty výtržníctva v zmysle § 364 ods.1 Tr. zákona, musí byť občianske spoluzítie narušené hrubo, vo zvýšenej miere, to znamená, že nestačí iba menej závažné, bežné obvyklé prejavy rušenia tohto spoluzítia. Obhajoba zdôrazňuje, že v oboch uvedených prípadoch sa jednalo o podstatne vyššiu mieru neslušného správania a najmä diametrálne odlišnú (vyššiu) intenzitu útoku, bezpochyby vzájomne vyprovokovanú. Rozhodnutia súdov majú byť predvídateľné, čo sa však o napádanom rozsudku povedať nedá, keď súd skutok posúdil čisto z toho hľadiska, či boli iba formálne naplnené znaky skutkovej podstaty prečinu výtržníctva. Znova obhajoba poukazuje na konanie poškodeného, o ktorom svedčili 7 svedkovia obžalovaného ale aj svedkovia poškodeného a spolupôsobení poškodeného v tomto incidente. Obhajoba je toho názoru, že v tomto prípade išlo iba o správanie obžalovaného ako jednorazové konanie v rámci incidentu, kde sa bránil konaniu poškodeného, akýsi exces z inak riadne vedeného života, o čom svedčí aj výpis z registra trestov, priestupkov obžalovaného, aj správy o jeho povesti. V konečnom dôsledku súd prvého stupňa neprihliadol ani na pohnútku obžalovaného, ktorou nebol priamy úmysel ublížiť poškodenému - akokoľvek či na zdraví, ale išlo skôr vzájomný incident počas silvestrovskej noci. Poukazujúc na to, že sa jednalo o ojedinelý skutok obžalovaného, vyhodnotiac aj všetky vyššie uvádzané skutočnosti, skutok sám o sebe nebol podstatne závažný a nebezpečný pre okolie. Na záver obhajoba opätovne zdôrazňuje, že spôsob vykonania činu, jeho následky, ale najmä okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný a mieru zavinenia a pohnútku páchatela, súd nijako neodôvodňuje a preto obhajoba považuje napádaný rozsudok za nepreskúmateľný.

Obhajca záverom navrhol, aby odvolací súd podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku sám rozhodol tak, že podľa § 285 písm. a), resp. písm. b), resp. c) Tr. poriadku oslobodil obžalovaného spod obžaloby, keďže nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, prípadne skutok nie je trestným činom, resp. nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný alebo odvolací súd podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie vo veci v potrebnom rozsahu s vykonaním dokazovania v zmysle intencií obhajoby, resp. zistení odvolacieho súdu (§ 317 ods. 1 v spojení s § 371 ods. 1 Tr. poriadku - najmä písm. c), g), i)) pre náležité objasnenie veci a v zmysle dôvodov predom uvedených (§ 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) Tr. poriadku), aby súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu vec znovu prejednal a rozhodol, kde súd prvého stupňa bude podľa § 327 ods. 1 Tr. poriadku viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a bude povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadi.

K odvolaniu obhajcu obžalovaného sa písomne vyjadril aj okresný prokurátor. Dôvody odvolania považoval za nepodstatné, odvolanie neobsahuje, podľa neho, žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa súd neoboznámil počas konania a nevysporiadal sa s nimi v dôvodoch rozsudku. Napadnutý rozsudok považuje za zákonný a vecne správny.

K odvolacej námietke týkajúcej sa režimu konania proti ušlému, citoval uznesenie NS SR sp. zn. 3Tost/27/2015 uverejnené aj ako stanovisko pod číslom R 21/2010, v zmysle ktorého „Charakteristickou črtou konania proti ušlému je to, že orgánom činným v trestnom konaní, resp. súdu nie je obvinený k dispozícii, a to z dôvodu jeho neprítomnosti na území Slovenskej republiky, alebo vzhľadom na to, že jeho pobyt nie je týmto orgánom známy. Ide o osobitný spôsob konania proti osobe, ktorú nemožno postaviť pred súd, pretože sa vyhýba trestnému konaniu pobytom v cudzine alebo tým, že sa skrýva.“ Nestačí len konštatovanie súdu, že sa nenachádza v mieste bydliska, ale musia sa vykonať všetky dostupné úkony zamerané na zistenie, na akom mieste sa nachádza a prečo sa nenachádza v mieste svojho bydliska. Splnenie podmienok konania proti ušlému je potrebné skúmať v kontexte okolností konkrétneho prípadu a vyhodnotiť, či obžalovaný uviedol dostatočný dôvod na ospravedlnenie svojej neprítomnosti na území SR, ktorý môže byť daný objektívnymi okolnosťami (napr. vis maior, živelná pohroma). V prípade ich absencie treba pobyt v cudzine vykladať v kontexte povinností občanov SR, ktoré im vyplývajú z právneho poriadku SR. V tomto kontexte je podľa názoru prokurátora možné konštatovať, že obžalovaný E. sa skutočne pobytom v cudzine vyhýba trestnému stíhaniu a jeho pracovné povinnosti nemožno považovať za dostatočný dôvod jeho neprítomnosti. Obžalovaný má zákonnú povinnosť dostaviť sa na predvolanie pred súd, ktorú ignoruje. Navrhol preto, aby krajský súd odvolanie obhajcu obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Na základe takto riadne a včas podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obhajca obžalovaného podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obhajcu obžalovaného dôvodné nie je.

Keďže odvolanie obhajcu obžalovaného smerovalo proti výroku o vine, ako aj proti výroku o treste, odvolací súd preskúmal oba tieto výroky, pričom ako prvé posudzoval správnosť a zákonnosť výroku o vine, vo vzťahu ku ktorému dôvodnosť odvolania nezistil.

Úvodom je potrebné uviesť, že prvostupňový súd už vo veci raz meritórne rozhodol, a to rozsudkom zo dňa 04.04.2018, ktorým uznal obžalovaného vinným z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 01.01.2015 v čase okolo 00.10 hod. pred pivárňou Egídius na Námestí sv. Egídia v Poprade, v prítomnosti S. S. G. M. S. D. G. - rodičov Y. G. M. S. X. G. - sestry Y. G. a v prítomnosti väčšieho počtu ďalších osôb fyzicky napadol poškodeného Y. G. po tom, ako ho on upozornil na to, aby prestal pod jeho nohy a nohy jeho príbuzných hádzať petardy a aby svetlicou nemieril na nich a aby jednotlivé rany zo svetlice nevystreľoval smerom k nim, na čo obžalovaný S. E. zareagoval tak, že držiak v ruke zapálenú svetlicu touto udrel Y. G. do oblasti tváre, spôsobiac mu drobné popáleniny na viacerých miestach tváre, ktorý z dôvodu obáv zo spôsobenia ďalších popálení väčšieho rozsahu a s cieľom zabrániť obžalovanému S. E. v ďalšom pokračovaní útoku na svoju osobu chytil obžalovaného S. E. za rameno a za ruku, v ktorej držal svetlicu, pri ďalšom naťahovaní obžalovaný S. E. zatlačil na Y. G. a

obaja spadli na zem, kde sa obžalovaný S. E. celou svojou váhou zvalil na Y. G., pričom pri vzájomnom naťahovaní sa a následnom páde si Y. G. podvrtol pravý členok a pravé koleno, čím utrpel zlomeninu pravého členka s posunom úlomkov a podvrtnutie kolenného kĺbu pravej nohy, ktoré si vyžiadali operáciu a hospitalizáciu od 01.01.2015 do 04.01.2015, nasadenie sadrovej fixácie a chodenie za pomoci barlí a nesebestačnosť pre základné životné potreby do 12.02.2015, s následnou liečbou a ošetrovateľskou starostlivosťou počas celkovej doby troch mesiacov do konca marca 2015, počas ktorej bol Y. G. obmedzovaný zhoršenou pohyblivosťou v pravom členku, sprevádzanou bolesťami pravého členka a kolena, pričom po páde na zem a napriek tomu, že Y. G. obžalovaného S. E. nijako nenapádal, dvakrát ho uhryzol do ľavej časti tváre, čím Y. G. spôsobil hryznú ranu o veľkosti 2 cm na ľavej časti tváre v oblasti dolnej časti líca až brady vyžadujúcu si zašitie, s dobou liečenia do 7 dní, bez vážnejšieho obmedzenia v obvyklom spôsobe života poškodeného Y. G., za čo mu uložil peňažný trest vo výmere 300,- eur s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere 2 mesiacov a tiež uložil obžalovanému povinnosť zaplatiť poškodenej VŠZP, a.s. náhradu nákladov na zdravotnú starostlivosť vo výške 2.139,12 eur.

Krajský súd v Prešove na podklade odvolania obžalovaného uznesením sp. zn. 7To/18/2018 zo dňa 03.04.2019 vyššie uvedený rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. V zmysle tohto zrušujúceho uznesenia úlohou súdu prvého stupňa po zrušení rozsudku bolo vec opätovne prejednať, znova vykonať hlavné pojednávanie a zachytiť jeho priebeh a dôkazy na ňom vykonané spôsobom ustanoveným zákonom, aby zápisnica z hlavného pojednávania bola vyhotovená niektorým zo spôsobov podľa § 58 ods. 3 Tr. poriadku. Za týmto účelom bolo potrebné predovšetkým zopakovať dokazovanie z predmetného hlavného pojednávania konaného dňa 04.04.2018 výsluchom svedkov, a to poškodeného Y. G., S. S. G., S. X. G., S. D. G., S. Z., O. H., G. Z. J. M., S. Ž. M. N. H.. Keďže sa hlavné pojednávanie dňa 04.04.2018 vykonalo v neprítomnosti obžalovaného, v prípade, ak by sa v novom prejednaní veci obžalovaný na hlavné pojednávanie dostavil, bolo by ho tiež potrebné vypočuť a jeho výpoveď zaznamenať zákonným spôsobom. Následne mal súd prvého stupňa takto vykonané a zaznamenané dôkazy spolu s ďalšími dôkazmi v predmetnej trestnej veci opätovne vyhodnotiť jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti a na základe takto vykonaného dokazovania znova rozhodnúť vo veci samej. Krajský súd tiež osobitne zdôraznil, že v ďalšom konaní má prvostupňový súd rešpektovať ustanovenie § 327 ods. 1 a 2 Tr. poriadku, pričom odôvodnenie rozhodnutia musí spĺňať kritériá zákonného ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. poriadku.

Odvolací súd v nadväznosti na vyššie uvedené, po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie v súlade s § 2 ods. 10 Tr. por. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/>>iadku a tieto dôkazy aj správne vyhodnotil jednotlivo aj v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. poriadku. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/>> Súd prvého stupňa tiež v rámci opätovného vykonania dokazovania na hlavnom pojednávaní v potrebnom rozsahu akceptoval pokyny odvolacieho súdu uložené mu v zrušujúcom uznesení, dokazovanie zákonným spôsobom zopakoval v rozsahu, aký plne postačoval na rozhodnutie vo veci samej a predovšetkým obsah vykonaného dokazovania aj zákonným a procesne správnym spôsobom aj zaznamenal, keď v súlade s pokynmi krajského súdu zopakoval na hlavnom pojednávaní dokazovanie opätovným výsluchom svedkov, a to poškodeného Y. G., X. G., S. Z., Z. M., S. Ž. Q. M. N. H.. Výpoveď svedkyne O. H. postupom podľa § 263 ods. 1 Tr. poriadku prečítal na hlavnom pojednávaní so súhlasom procesných strán. Čo sa týka výpovedí svedkov S. G. M. D. G., tieto okresný súd na hlavnom pojednávaní len prečítal postupom podľa § 263 ods. 3 Tr. poriadku z dôvodu ich dlhodobej práceneschopnosti, pričom ich zdravotný stav v tom čase dlhodobo neumožňoval ich opätovný osobný výsluch pred súdom, o čom svedčia dokumenty nachádzajúce sa na č. I. 420-422 a 428-430 spisu, pričom z tohto dôvodu odmietol návrh obhajcu na vykonanie dokazovania osobným výsluchom týchto svedkov. Odmietnuté boli aj ďalšie návrhy obhajcu na vykonanie dokazovania vyšetrovaním obžalovaného a poškodeného na polygrafe, ktoré by, aj podľa názoru krajského súdu, bolo neúčelné a nedošlo by ním k zisteniu žiadnych ďalších podstatných skutočností pre rozhodnutie.

Odvolací súd tiež vo vzťahu k uloženiu povinnosti obžalovanému nahradiť škodu Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s. vo výške 2.139,12 eur, v zrušujúcom uznesení zo dňa 03.04.2019 uviedol, že k tomu, aby mohla byť obžalovanému uložená povinnosť nahradiť škodu spôsobenú trestným činom, musí byť škoda, resp. ujma reálne spôsobená trestným činom, teda musí existovať príčinná súvislosť, vecná, objektívna a priama medzi konaním páchatel'a a vzniknutou škodou. V danom prípade obžalovaný je trestne stíhaný pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. Hoci v skutkovej vete

obžaloby, ako aj v pôvodnom rozsudku bolo uvedené aj zranenie poškodeného, ku ktorému došlo pri vzájomnom ňaťahovaní a následnom páde, konkrétne zlomenina členka s tým, že poškodený bol obmedzený na obvyklom spôsobe života do 12.02.2015 a liečba trvala až do konca marca 2015, čo by teda predstavovalo ťažkú ujmu na zdraví, toto zranenie - vychádzajúc zo znenia skutku, obžalovaný nevinil ani nedbanlivostne, čo je aj dôvod, prečo nebol stíhaný, žalovaný, ani uznaný vinným pre trestný čin ublíženia na zdraví. Náklady na liečbu zlomeniny členka preto nemohli byť považované za takýchto okolností za škodu spôsobenú trestným činom spáchaným obžalovaným. Jedinou ujmu na zdraví, ktorá môže byť pričítaná konaniu obžalovaného a je v príčinnej súvislosti s trestným činom, je spôsobenie hryznej rany o veľkosti 2 cm tým, že obžalovaný mal poškodeného dvakrát uhryznúť do ľavej časti tváre, čo si vyžiadalo potrebu ošetrovania a tiež to, že mal poškodeného udrieť svetlicou do oblasti tváre, čím mu mal spôsobiť drobné popáleniny. V prípade, že z uplatnenej sumy liečebných nákladov sa dajú vyčleniť náklady na ošetrovanie týchto drobných poranení, v prípade uznania viny by bolo možné obžalovanému uložiť náhradu škody len v tomto rozsahu. Vo všeobecnosti sa však pri prečine výtržníctva ani nepožaduje spôsobenie ujmy na zdraví, ale postačuje iba fyzické napadnutie iného. Aj touto otázkou, vzhľadom na skutkové zistenia a zohľadnenie príčinnej súvislosti medzi konaním obžalovaného kvalifikovaného ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona definovaného zákonnou právnou vetou „dopustil sa fyzicky, na mieste verejne prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného“ a ujmu na zdraví, ktorú utrpel poškodený a s ktorou boli spojené úhrady za liečebné náklady zo strany zdravotnej poisťovne, sa v naznačenom smere mal súd prvého stupňa v zmysle záväzných pokynov krajského súdu zaoberať a zvážiť, ako v prípade, že uzná obžalovaného vinným zo skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, rozhodne o náhrade škody.

Na základe uvedeného je možné konštatovať, že prvostupňový súd sa v novom rozhodnutí po zrušení a vrátení dôsledne riadil týmto názorom odvolacieho súdu ohľadom otázky náhrady škody spôsobenej konaním obžalovaného, keď obžalovaný bol aj pôvodným rozsudkom uznaný vinným len z prečinu výtržníctva, pričom ale do skutkovej vety sa dostal aj následok v podobe ujmy na zdraví, konkrétne ublíženia na zdraví v podobe zranenia členka s dobou liečby od 01.01.2015 do 12.02.2015, kedy bol poškodený úplne nesebestačný a potom do konca marca 2015, kedy bol obmedzený na obvyklom spôsobe života, čo by sa dalo považovať aj za ťažkú ujmu na zdraví, minimálne sa jednalo o ublíženie na zdraví, to sa však neodrazilo v právnej kvalifikácii skutku a predmete obžaloby a trestného stíhania, resp. vznesenia obvinenia (nakolko nebolo preukázané zavinenie vo vzťahu k tomuto následku, a to ani z nedbanlivosti, keďže uvedené zranenie vzniklo pri páde po vzájomnej potýčke, teda náhodou). Preto aj krajský súd uzavrel, že pokiaľ nebol obžalovaný uznaný vinným z ublíženia na zdraví s uvedeným následkom, nemôže ani znášať náklady za liečbu v tejto časti, keďže nie je táto škoda krytá jeho zavinením, inak povedané, táto škoda nebola spôsobená trestným činom, ktorý spáchal obžalovaný. Súd prvého stupňa v novom rozhodnutí reflektoval tento názor krajského súdu, pristúpil aj k zodpovedajúcej úprave skutkovej vety, kde ako následok konania obžalovaného ponechal len hryznú ranu s dobou liečenia do 7 dní a vo výroku o náhrade škody odkázal poisťovňu na civilný proces, čiže aj v tomto smere splnil pokyn odvolacieho súdu. Uvedené má základ aj v záveroch znaleckého posudku znalca S.. K., v zmysle ktorého, obžalovaný ako útočník nemohol predpokladať, že pri začiatku konfliktu s poškodeným mu spôsobí podvrtnutie pravého kolena a ani zlomeninu pravého členka, na rozdiel od hryznej rany v ľavej časti tváre poškodeného.

Z obsahu spisu tiež vyplýva, že po zrušení a vrátení veci na nové konanie a rozhodnutie, sa konanie proti obžalovanému viedlo odo dňa 17.08.2019 (opatrenie na č. I. 359 spisu) v zmysle ustanovenia § 358 a nasl. Tr. poriadku v režime proti ušlému s tým, že v súlade s § 359 Tr. poriadku má obhajca rovnaké práva ako obžalovaný.

Prvostupňový súd ďalej v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/>>iadku podrobne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za pochybné a opačne a tiež, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré si vzájomne odporovali. Z odôvodnenia rozsudku, najmä z jeho písomných dôvodov podrobne rozpisovaných, je zrejmé, ako sa okresný súd vysporiadal s obhajobou obžalovaného i tvrdeniami jednotlivých svedkov o tom, ako malo dôjsť k skutku, za ktorý bol obžalovaný trestne stíhaný.

Krajský súd preto nemal pochybnosti o správnosti skutkových zistení, tieto zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavných pojednávaniach, ako aj v prípravnom konaní. Aj podľa názoru krajského súdu bolo bez odôvodnených pochybností dokázané, že skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný, sa stal, má znaky trestného činu a spáchal ho práve obžalovaný. Vzhľadom na to, že na skutkové zistenia, ako aj na právne posúdenie konania obžalovaného sa podrobne a dostatočne presvedčivo poukazuje v odôvodnení napadnutého rozsudku, kde okresný súd podrobne uviedol skutočnosti, ktoré ho viedli k hore uvedenému rozhodnutiu, odvolací súd si tieto úvahy a závery súdu prvého stupňa v celom rozsahu osvojil, nemá o nich pochybnosti a preto v podrobnostiach na ne odkazuje a na ich podporu uvádza nasledovné.

Je prirodzené, že pri tomto druhu trestnej činnosti, kde sa jedná v podstate o vzájomný konflikt dvoch osôb, na čo správne poukázal aj súd prvého stupňa, sa vyskytujú akoby dve skupiny svedeckých výpovedí, v danom prípade na jednej strane výpoveď poškodeného, ktorú dopĺňajú v postavení svedkov jeho rodinní príslušníci a na strane druhej kamaráti, resp. známi obžalovaného, ktorí, prirodzene, vnímali skutkový dej inak a vypovedajú akoby na obranu obžalovaného. Obžalovaný je zo spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, usvedčovaný predovšetkým výpoveďou samotného poškodeného Y. G., ktorý viac menej presne popísal celý skutkový dej a aj to, čo mu predchádzalo, pričom, aj keď v jeho jednotlivých výpovediach nastalo niekoľko rozporov, neboli ani z pohľadu krajského súdu takého rozsahu a závažnosti, aby jeho výpoveď bola zásadným spôsobom spochybnená. Poškodený viac - menej zhodne tvrdil, že spolu so svojou sestrou a rodičmi stál pred barom Egídius v Poprade, načo skupina mladých ľudí, ktorá stála pri nich, začala hádzať petardy, že jedna z nich spadla pred jeho otca a sestru a preto sa rozhodol túto skupinu ľudí upozorniť na ich správanie, vtedy sa z tejto skupiny vyčlenil mladý muž so svetlicou v ruke a začal ju zapalovať a preto aj jeho upozornil nato, aby svetlicou na nich nemieril a nestrieľal. Následne popísal fyzický konflikt medzi ním a obžalovaným, ku ktorému došlo tak, že z obavy pred útokom svetlicou ho svojou ľavou rukou chytil za jeho pravú ruku, v ktorej držal svetlicu, načo došlo k ich vzájomnému „pretláčaniu“ a k pádu na zem, keďže obžalovaný ho cez pravú nohu „prevážil“. V tom okamihu pocítil v pravej nohe silné „pichnutie“, čo využil obžalovaný a uhrzol ho do tváre. Nezrovnalosti v jeho výpovediach sa týkali najmä určitých detailov skutku, koľko trvali jednotlivé časti skutkového deja, akými slovami napomínal obžalovaného, ako aj okolností týkajúcich sa požitého alkoholu, k čomu však jednoznačne zo svojho pohľadu uviedol, že alkohol na jeho konanie a vnímanie vplyv nemal.

Táto výpoveď poškodeného je navyše, vo viacerých bodoch podporená aj výpoveďami svedkov X. G., sestry poškodeného a jeho rodičov S. G. M. D. G.. Svedkyňa X. G. v podstatných bodoch podobne vo svojich výpovediach uvádzala, že vedľa baru Egídius v Poprade spolu so svojou rodinou oslavovala príchod Nového roka a že si všimla vedľa stojacu skupinu ľudí, od ktorej smerom k nim začali lietať svetlice a petardy, pričom jedna z petárd zasiahla ju a jedna zo svetlíc jej otca, načo jej brat odišiel smerom k tejto skupine, aby ich upozornil nato, aby nemierili svetlicami na nich a že potom už počula len hluk a videla ako poškodený s obžalovaným ležia na zemi a obžalovaný ešte aj vtedy mal v ruke svetlicu. Z prečítaných výpovedí svedkov S. G. M. D. G. vyplynulo tiež, že S. G. na hádzanie petárd zo strany skupinky mladých ľudí upozornila jeho dcéra a potom už len videl, ako sa jeho syn Y. naťahuje s obžalovaným, avšak celý priebeh incidentu nevidel, pričom D. G. uvádzala takisto, že obžalovaný so svojou skupinou hádzali k nim pod nohy petardy, na čo ich upozornila aj ona, aj jej manžel a syn Y. a aj keď celý priebeh incidentu nezachytila, videla však, ako obžalovaný udiera jej syna svetlicou po tvári.

Aj keď obhajoba vo vzťahu k týmto svedeckým výpovediam uvádza, že sú plné rozporov a nezrovnalostí, krajský súd obdobne ako súd prvého stupňa nevzhliadol ani pri týchto svedkoch tak zásadné rozpory, ktoré by ich významným spôsobom spochybnili a tieto sa týkajú viac - menej určitých detailov, kde je prirodzené, že sa výpovede nebudú, zvlášť pri tomto charaktere a okolnostiach incidentu, zhodovať absolútne do posledného detailu. Aj keď uvedení svedkovia sú rodinní príslušníci poškodeného, nie je dôvod, prečo ich výpovede považovať za neobjektívne a ovplyvnené. Pri takomto prístupe by boli napadnuteľné akékoľvek svedecké výpovede medzi príbuznými, pričom svedkovia si boli nepochybne vedomí, že vypovedajú pod hrozbou aj trestnoprávneho postihu v prípade podania krivej výpovede. Obhajoba neuviedla žiadne konkrétne skutočnosti, na základe ktorých by mali byť výpovede rodinných príslušníkov poškodeného považované za nevierohodné. Ďalší svedok Z. H., ktorého výpoveď z prípravného konania bola prečítaná so súhlasom strán na hlavnom pojednávaní, síce priebeh incidentu nevidel, vylúčil však, aby petardy alebo svetlice hádzal poškodený, čím sa sčasti bránil obžalovaný, naopak však, videl hádzať svetlice od inej skupiny ľudí (z kontextu vyplynulo, že sa jednalo o partiu

obžalovaného). Nie je tiež pravdou, čo uvádza obhajoba v dôvodoch odvolania, že okrem poškodeného nikto nevidel ani nevravel nič o petardách a svetliciach, ktoré im mal hádzať obžalovaný pod nohy. Tieto skutočnosti totiž vo svojej výpovedi uvádzala vcelku zreteľne okrem poškodeného aj svedkyňa X. G.V., ako aj jej matka D. G. a svedok S. G. potvrdil, že dcéra sa mu sťažovala, že jej chlap za nimi hádže petardy pod nohy. Svedkyňa D. G. o obžalovanom hovorila ako o jej neznámom mladíkovi, avšak z kontextu jej výpovede, keďže potom k nemu pristúpil jej syn, je zrejmé, že sa jednalo o obžalovaného. Tieto výpovede, podľa názoru krajského súdu, dostatočne preukazujú, že agresorom, ktorý následný fyzický konflikt vyvolal, bol obžalovaný a nie poškodený.

Na strane druhej je nevyhnutné zdôrazniť, že aj keď svedkovia H., M. Č. Z. uviedli, že neevidovali, aby obžalovaný hádzal petardy alebo svetlice smerom k rodine poškodeného, túto skutočnosť ani kategoricky nevyhlásili a len to, že oni to vlastnými očami nezaregistrovali (čo mohli pokojne uvádzať aj pravdivo, keďže to vidieť skutočne nemuseli), neznamená, že k takémuto konaniu nedošlo, zvlášť za situácie, že je tu skupina svedkov, ktorí uvedenú skutočnosť videli, pričom práve hádzanie petárd, teda útok zo strany obžalovaného, mal byť spúšťačom celého konfliktu.

Následky incidentu zo zdravotného hľadiska sú objektivizované potom aj závermi znaleckého posudku znalca O. K., z ktorého okrem iného vyplýva, že poškodený pri fyzickom incidente dňa 01.01.2015 utrpel zlomeninu členka pravej dolnej končatiny s posunom úlomkov, podvrtnutie pravého kolena a hryznú ranu ľavej časti tváre a že z lekárskeho hľadiska ťažkým poranením bola len zlomenina členka pravej dolnej končatiny s posunom úlomkov (obžalovaný ako útočník nemohol predpokladať, že pri začiatku konfliktu s poškodeným mu spôsobí podvrtnutie pravého kolena a ani zlomeninu pravého členka, na rozdiel od hryznej rany v ľavej časti tváre poškodeného) s tým, že mechanizmus ich vzniku zodpovedá mechanizmu fyzického incidentu, ktorého bol poškodený účastníkom. Aj na tomto mieste je potrebné k odvolacím námietkam uviesť, že aj keď predmetom konania nie je ublíženie na zdraví, závery znaleckého posudku minimálne vo vzťahu k žalovanému skutku preukazujú to, že medzi obžalovaným a poškodeným došlo k fyzickému konfliktu, že obaja spadli na zem a predovšetkým tú skutočnosť, že poškodený bol pri incidente skutočne uhryznutý do tváre.

Obrana obžalovaného sa tak v kontexte vykonaného dokazovania javí byť účelová, skôr len ako reakcia na jeho usvedčovanie zo spáchania skutku v tom smere, že sa obžalovaný a následne v režime konania proti ušlému jeho obhajca snažil presne opačne z vyvolania konfliktu a fyzického napadnutia obviniť poškodeného a seba postaviť do role obeť konajúcej v nutnej obrane, čo však bolo, aj podľa názoru krajského súdu, vykonaným dokazovaním vyvrátené. Je potrebné tiež uviesť, že bol to práve poškodený, ktorý oznámil možné spáchanie trestného činu voči jeho osobe, nie opačne, čo tiež nepriamo svedčí o tom, že obžalovaný začal reagovať až po tom, čo mu reálne hrozilo trestné stíhanie.

Čo sa týka dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní dňa 04.04.2018 (na ktoré odkazuje obhajoba v odvolaní, ale aj prvostupňový súd v dôvodoch napadnutého rozsudku), je treba osobitne zdôrazniť, že krajský súd svedecké výpovede vykonané na tomto pojednávaní nepovažoval za dôkazy vykonané, resp. zachytené zákonným spôsobom a preto dal v zrušujúcom uznesení pokyn tieto dôkazy zopakovať, čo aj súd prvého stupňa po vrátení veci vykonal. Preto krajský súd považoval za nadbytočné, keď súd prvého stupňa obsah aj týchto výpovedí rekapituluje v napadnutom rozsudku a konfrontuje ich s inými výpoveďami jednotlivých svedkov (čo však vzhľadom na to, že reálne vykonal dokazovanie nanovo v zmysle pokynov krajského súdu, nie je zásadným pochybením) a taktiež odvolacie námietky obhajcu smerujúce k týmto výpoveďiam sú rovnako irelevantné, nakoľko obsah týchto výpovedí ani súd prvého stupňa pri rozhodovaní brať do úvahy nemohol (čo bol aj dôvod zrušenia pôvodného rozsudku). Prvostupňový súd tak mohol pri záverečnom hodnotení dôkazov vychádzať iba z výpovedí na hlavnom pojednávaní po vrátení veci, prípadne z prečítaných výpovedí z prípravného konania.

K odvolacím námietkam týkajúcim sa nepresností jednotlivých výpovedí je, z pohľadu krajského súdu, ešte žiaduce uviesť, že je pochopiteľné, vzhľadom na okolnosti a celkový kontext prostredia a situácie, pri ktorej došlo ku skutku (noc, Silvester, alkohol, oslava), nie sú všetky svedecké výpovede úplne detailné a nie každý svedok vnímal a mohol vnímať každú jednu skutkovú okolnosť a to platí o svedkoch usvedčujúcich obžalovaného, ako aj o skupine svedkov z jeho „partie“. Podstatné však je, aby výpovede na seba nadväzovali a predstavovali ucelenú reťaz, z ktorej možno dospieť k záveru o priebehu skutkového deja. V danom prípade bola výpoveď poškodeného dostatočne podporená výpoveďami jeho sestry a rodičov, obžalovaný samotný priebeh konfliktu a aj toho, čo mu predchádzalo, prirodzene v

rámci svojej obrany popísal inak, čo je však podstatné, ani svedkovia z radov kamarátov obžalovaného žiadnym zásadným spôsobom nevyvrátili skutočnosti uvádzané poškodeným a jeho rodinou. Následky incidentu v podobe zranení potom boli objektivizované lekáorskými správami a znaleckým dokazovaním, pričom vzhľadom na to, že okresný súd vyradil zo skutku časť týkajúcu sa zlomeniny členka u poškodeného a vo vzťahu k tomuto zraneniu nebol obžalovaný uznaný vinným a ani zaviazaný na náhradu škody, odvolacie námietky k tomuto zraneniu sú nepodstatné, pretože táto okolnosť ani netvorí súčasť skutku, z ktorého bol obžalovaný súdom prvého stupňa uznaný vinným. Navyše, aj keď svedkovia zo skupiny obžalovaného na jednej strane tvrdili, že čas pred fyzickým konfliktom nevnímali a nevideli presne, ako to celé vzniklo a čo tomu predchádzalo, súčasne ale tvrdili, že obžalovaný nerobil nič a celý incident vyvolal poškodený, čo samo osebe predstavuje rozpor v ich tvrdeniach.

Bez dôvodných pochybností však vykonaným dokazovaním bolo preukázané to, že obžalovaný skutočne sa dostal do fyzického konfliktu s poškodeným, ktorého fyzicky napadol, pričom incident prerástol do vzájomnej potýčky a naťahovania sa a tiež bolo preukázané, že v rámci „súboja“ obžalovaný poškodeného uhryzol a spôsobil mu zranenie tváre. Z hľadiska predmetu konania nebolo podstatné, že aj poškodený v rámci vzájomného incidentu mohol obžalovanému spôsobiť nejaké drobné poranenia. Obžalovanému nič nebránilo, pokiaľ sa on cítil napadnutý zo strany poškodeného, oznámiť podozrenie zo spáchania priestupku, prípadne trestného činu voči svojej osobe. Údajný útok zo strany poškodeného však nie je predmetom konania v prejednávanej veci. Podstatou prečinu výtržníctva je totižto dopustenie sa výtržnosti alebo hrubej neslušnosti verejne alebo na mieste verejne prístupnom, a to slovné alebo fyzicky, pričom Trestný zákon vymenúva len demonštratívne rôzne podoby takejto výtržnosti. V danom prípade obžalovaný poškodeného fyzicky napadol (§ 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona) a nie je pochybnosť o tom, že k incidentu došlo verejne, resp. na verejne prístupnom mieste, čím naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu výtržníctva z hľadiska jej objektívnej stránky, podľa uvedeného zákonného ustanovenia. Súd prvého stupňa tak vzhľadom na uvedené v zmysle obžaloby správne právne kvalifikoval skutok ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona.

Naplnené boli aj ďalšie obligatórne znaky skutkovej podstaty žalovanej trestnej činnosti, keď obžalovaný je plne trestne zodpovedný subjekt z hľadiska veku a pričetnosti, ktorý porušil objekt chránený Trestným zákonom, ktorým je v prípade tohto trestného činu verejný poriadok, pokojné spolunažívanie medzi občanmi a pri tejto podobe trestného činu výtržníctva sčasti aj zdravie jednotlivca. Svojho konania sa dopustil úmyselne, vo forme priameho úmyslu a medzi jeho konaním a spôsobeným následkom existuje nepochybne príčinná súvislosť.

Nedá sa, podľa názoru krajského súdu, v prejednávanej veci uvažovať ani o konaní obžalovaného v nutnej obrane. Nebolo totiž nijakým spôsobom preukázané, aby obžalovanému zo strany poškodeného hrozila nejaká ujma, resp. taká ujma, ktorá by odôvodňovala fyzické napadnutie poškodeného, či dokonca spôsobenie mu ľahkého zranenia (hryzná rana na tvári). Z tohto pohľadu nemožno uvažovať o dodržaní zásad primeranosti a subsidiarity, nakoľko nebol preukázaný ani len prvotný útok smerovaný zo strany poškodeného na osobu obžalovaného proti záujmom chráneným Trestným zákonom a teda obžalovaný nemal reálny zákonný dôvod v kontexte definície nutnej obrany poškodeného akokoľvek fyzicky napádať.

Z hľadiska aplikácie tzv. materiálneho korektívu, ktorého neaplikovanie tvorí takisto súčasť odvolacích námietok, krajský súd uvádza, že pri prečinoch je konajúci súd povinný vždy skúmať aj závažnosť prečinu, avšak pokiaľ súd uznáva vinu, nie je povinný v dôvodoch rozsudku explicitne uvádzať svoje posúdenie z hľadiska aplikácie § 10 ods. 2 Tr. zákona. Pokiaľ súd vo výroku rozsudku vinu uzná, je nepochybné, že dôvody na aplikáciu § 10 ods. 2 Tr. zákona nezistil. Čo sa týka samotnej závažnosti prečinu v prejednávanej veci, krajský súd sa v tomto smere stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, keď ten materiálny korektív neaplikoval. Pre jeho aplikáciu musia byť splnené presné zákonom stanovené podmienky, a to ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela, je závažnosť spáchaného prečinu nepatrná. Len v takomto prípade o prečine z materiálneho hľadiska nepôjde. V danom prípade u obžalovaného hodnotiac všetky tieto kritériá závažnosti jeho konania vo svojom súhrne, nemožno dospieť k záveru o nepatrnosti závažnosti jeho konania. Bol to práve obžalovaný, ktorý ako prvý vyprovokoval konflikt s poškodeným a jeho rodinou, ktorý následne prerástol aj do fyzického stretu, poškodenému spôsobil aj následok v podobe drobného zranenia tváre, pričom, aj keď závažnejší následok v podobe zlomeniny členka nebol krytý zavineným konaním obžalovaného, je potrebné uviesť, že incident bol vyvolaný

prakticky bezdôvodne a bez tohto zbytočného konfliktu by zrejme nedošlo ani k tomuto vážnejšiemu zraneniu poškodeného. Rovnako je potrebné uviesť, že obžalovanému v útoku nezabránila ani tá skutočnosť, že poškodený tam bol so svojou rodinou a okolo nich sa nachádzali aj ďalší ľudia, keďže sa jednalo o centrum mesta. Aj vzhľadom na už spomínanú „zbytočnosť“ konfliktu a ďalšie okolnosti skutku, nie je podľa názoru krajského súdu, závažnosť takýchto a obdobných konaní potrebné zľahčovať cestou materiálneho korektívu.

V tomto kontexte je tiež absolútne nedôvodnou odvolacia námietka obhajcu, keď poukázal na to, že obžalovaný bol v čase incidentu v značnom štádiu opitosti a táto okolnosť by mala byť, podľa jeho názoru, braná do úvahy pri hodnotení, či sa jedná z materiálneho hľadiska o prečin, vo vzťahu k spoločenskej nebezpečnosti jeho konania. Okrem toho, že obhajoba neposkytla žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval, že obžalovaný bol v čase spáchania skutku v dôsledku alkoholu „v stave zmenšenej pričítlosti“ v takej intenzite, ktorá by mohla mať vplyv na jeho konanie a ovládacie a rozpoznávacie schopnosti a duševný stav obžalovaného, nebol ani v priebehu vyšetrovania skúmaný (nakoľko na to nebol dôvod), je treba uviesť, že obžalovaný sa do stavu opitosti dostal sám a dobrovoľne. Len tá okolnosť, že páchatel trestnej činnosti koná pod vplyvom alkoholu, neznižuje jeho zodpovednosť za jeho konanie, ktorého sa pod vplyvom alkoholu dopustil.

Vo vzťahu k otázke viny teda, krajský súd považoval v intenciách vyššie uvedených dôvodov a úvah, odvolanie za nedôvodné a výrok o vine v napadnutom rozsudku vyhodnotil ako zákonný a vecne správny, založený sa správne zistenom skutkovom stave tak, ako ho súd prvého stupňa ustálil a následne aj správne právne posúdil.

Okrem výroku o vine, krajský súd ako súd odvolací, na podklade odvolania obžalovaného preskúmal aj výrok o treste v napadnutom rozsudku a dospel k záveru, že aj v tejto časti je napadnutý rozsudok zákonný a vecne správny.

Skutočnosť, že obžalovaný doposiaľ viedol riadny život a jednalo sa o vzájomný konflikt s poškodeným, zohľadnil správne súd prvého stupňa práve pri ukladaní trestu, keď neuložil trest odňatia slobody v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby, a to ani len s jeho podmieneným odkladom, ale využil možnosť uloženia peňažného trestu ako alternatívnej sankcie voči trestu odňatia slobody.

Správne súd prvého stupňa zistil u obžalovaného poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu vo vedení riadneho života v zmysle § 36 písm. j) Tr. zákona a nezistil u neho žiadnu priťažujúcu okolnosť. V prípade prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona je určená trestná sadzba až na 3 roky, pričom z dôvodu prevahy poľahčujúcich okolností by sa mal znížiť horná hranica trestu odňatia slobody o 1/3, v prejednávanej príhode na 2 roky. Uložený peňažný trest vo výške 300,- eur blízko spodnej hranice (peňažný trest je v zmysle § 56 ods. 1 Tr. zákona možné uložiť vo výške 160,- eur až 331.930,- eur) je takto, aj podľa názoru krajského súdu, trestom primeraným, zákonným a plne zodpovedá zásadám pre ukládanie trestu v súlade s ustanovením § 34 a nasl. Tr. zákona, keď trest má plniť represívnu funkciu, ako aj úlohu individuálnej a generálnej prevencie a súčasne má predstavovať morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou, pričom vzhľadom na osobu obžalovaného, doposiaľ bez záznamu v registri trestov a dokonca aj v registri priestupkov a okolnosti prípadu, najmä vzhľadom na to, že sa jednalo o vzájomný konflikt počas silvestrovských osláv, kde dôležitú rolu zohral aj alkohol a na spôsobený následok, aj samotný peňažný trest plne postačuje na dosiahnutie účelu trestu. V súvislosti s otázkou primeranosti trestu je na tomto mieste potrebné poukázať aj na dĺžku konania viac ako 6 rokov, ktorého len súdna časť trvá už viac ako 4 roky, ktorú len sčasti zapríčinil aj obžalovaný vyhýbaním sa trestnému konaniu. Zákonným a primeraným k takto uloženému peňažnému trestu je aj náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiacov pre prípad, že by došlo k úmyselnému zmareniu peňažného trestu.

V nadväznosti na už skôr popísané okolnosti týkajúce sa spôsobenia zranenia poškodeného, je zároveň vecne správnym aj výrok o náhrade škody, ktorým bola poškodená VŠZP, a. s. podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku odkázaná so svojím nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Záverom ešte krajský súd, k obhajcom namietanému režimu konania proti ušlému, považuje za potrebné poukázať na niekoľko aspektov priebehu konania. V prípravnom konaní bol obžalovaný vypočutý v procesnom postavení obvineného, ako aj podozrivého v rokoch 2015 aj 2016, čo bol zároveň jeho posledný výsluch v konaní. Obžaloba bola na okresný súd podaná dňa 17.02.2017. Pred vydaním

opatrenia o začatí konania proti ušlému, resp. pred vydaním pôvodného rozsudku, ktorý krajský súd zrušil, bol obžalovaný riadne predvolávaný na termíny hlavného pojednávania, avšak predvolania si na ním uvedenej adrese nepreberal a na pojednávania nechodil. Prostredníctvom obhajcu žiadal odročiť prvý termín hlavného pojednávania dňa 22.12.2017 z dôvodu neočakávaných povinností v USA, pričom obhajca oznámil, že bude na Slovensku v období od 01.04.2018 do 12.04.2018, o čom predložil aj letenku. Konajúci súd tomuto vyhovel, odročil pojednávanie na 04.04.2018, avšak ani na toto sa obžalovaný nedostavil, znova údajne z dôvodu neočakávaných pracovných povinností v USA. Hlavné pojednávanie do vydania prvého rozsudku však bolo vykonané v jeho neprítomnosti s jeho súhlasom, ktorý poskytol obhajcovi. Obžalovaný následne neprebral ani rozsudok zo dňa 04.04.2018 a v tom čase určitú dobu ani nekomunikoval s obhajcom. Po vrátení veci krajským súdom konajúci súd zisťoval od obhajcu skutočnosti ohľadom pobytu obžalovaného, pričom obhajca sa dňa 13.06.2019 vyjadril, že po zistení od obžalovaného sa tento nebude v roku 2019 zdržiavať na území SR a nevyjadril sa k súhlasu s konaním v jeho neprítomnosti, iba že bude sa pokúšať zadovážiť vyjadrenie. Keďže vyjadrenie nedodal, okresný súd dňa 19.08.2019 vydal opatrenie o začatí vedenia konania ako proti ušlému a nariadil hlavné pojednávanie na 11.09.2019. Dňa 10.09.2019 obhajca zaslal súdu podanie, v ktorom namietal režim proti ušlému a žiadal pojednávanie odročiť na rok 2020 s tým, že ešte len bude zisťovať, či a kedy sa v roku 2020 bude obžalovaný nachádzať na území SR. Hlavné pojednávanie dňa 11.09.2019 bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného a následne bolo odročené na neurčito. Nový termín bol vytýčený až na 20.06.2020, obhajca opäť za dobu približne pol roka nebol schopný uviesť, kedy bude obžalovaný na území SR. Ďalší termín bol určený na 29.06.2020, pričom obhajca oznámil, že obžalovaný zrejme príde na územie SR v decembri 2020 a na tento mesiac by chcel aj termín hlavného pojednávania, ktorého sa chce osobne zúčastniť, pričom zadovážil vyjadrenie obžalovaného, z ktorého vyplýva jeho nesúhlas s vykonaním hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti, čo však konajúci súd neakceptoval a na ďalšom pojednávaní dňa 20.07.2020 vyhlásil rozsudok bez prítomnosti obžalovaného.

S poukazom na tieto skutočnosti, aj z pohľadu krajského súdu, v tomto prípade boli splnené podmienky konania proti ušlému v súlade s ustanovením § 358 ods. 1 Tr. poriadku. Krajský súd v nadväznosti na vyššie uvedené poukazuje na to, že obhajca oznámil termín predpokladaného pobytu obžalovaného v SR, ako aj jeho vyjadrenie k vykonaniu hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti až v júni 2020, teda po roku od vrátenia veci krajským súdom, z čoho jednoznačne vyplýva, že súd sa len ťažko mohol zariadiť, ako ďalej postupovať v konaní, keďže aj sám obhajca mal veľký problém s komunikáciou s obžalovaným. V tom čase oznámil, že obžalovaný by mal byť (nie že určite bude), na Slovensku v decembri 2020 (už ale predtým nedodržel takýto sľub). Obžalovaný navyše uviedol ešte v prípravnom konaní adresu na doručovanie písomností na Slovensku, pričom obvinený je povinný podľa § 34 ods. 7 Tr. poriadku oznámiť každú zmenu adresy. Jeho pôvodnú adresu v USA oznámil po podaní obžaloby až obhajca na výzvu súdu, táto adresa sa medzičasom stala neaktuálnou a až krajský súd po predložení vecí na rozhodnutie o odvolaní komunikoval s obhajcom, kedy obhajca na jeho výzvu oznámil novú adresu obžalovaného v USA emailom zo dňa 31.05.2021. Obžalovaný si teda nesplnil ani túto povinnosť spočívajúcu v oznámení každej zmeny adresy. Napriek tomu, že obžalovaný ignoroval svoje procesné povinnosti, čím maril úkony súdu, po vrátení vecí nedal súhlas na konanie v jeho neprítomnosti a trval na svojej osobnej účasti (ktorú ale nebol schopný v dohľadnej dobe zabezpečiť). Je pochopiteľné, že konajúci súd takéto požiadavky odročenia alebo určenia termínu o rok nemohol akceptovať. Zároveň, vzhľadom na miesto pobytu obžalovaného v USA a jeho dlhodobú neprítomnosť na Slovensku, nebolo účelné vydávať ani príkaz na zatknutie podľa § 73 Tr. poriadku, ktorý by s najväčšou pravdepodobnosťou ani nebol úspešne realizovaný, aj keď zákonné dôvody na jeho vydanie zrejme splnené boli, pričom predvolania a predvedenia sa vzhľadom na jeho dlhodobú neprítomnosť na Slovensku, o ktorej konajúci súd mal vedomosť, javili už vopred bezúspešné, čo sa aj ukázalo počas priebehu konania, keď opakované predvolania na hlavné pojednávanie si obžalovaný nepreberal na súdu známej adrese. Aj v prípade predvedenia podľa § 120 Tr. poriadku, musí byť splnený predpoklad, že predvádzaná osoba sa nachádza na území SR, teda predvedenie musí byť realizovateľné, čo však v tomto prípade splnené nebolo. Bola tak naplnená jedna z dvoch alternatívnych podmienok konania proti ušlému podľa § 358 ods. 1 Tr. poriadku, a síce, že obžalovaný sa vyššie popísaným spôsobom, vrátane ignorovania svojich procesných povinností, vyhýbal trestnému konaniu pobytom v cudzine.

Obhajca síce viackrát počas konania, ako aj v rámci odvolacích námietok, poukazoval na to, že konajúci súd pred tým, než začal konanie proti ušlému, nevyužil všetky zákonné spôsoby riešenia tohto stavu, pričom poukázal najmä na to, že súd nešiel cestou vydania medzinárodného zatýkacieho rozkazu, resp. cestou odovzdania trestného stíhania do cudziny v zmysle V. časti Trestného poriadku. Vydanie

medzinárodného zatýkacieho rozkazu a extradičné konanie upravuje Trestný poriadok v ustanovení § 489 a nasl. Tr. poriadku, pričom v ustanovení § 492 ods. 1 sú taxatívne vymenované prípady, kedy súd medzinárodný rozkaz nevydá. Jedným z týchto prípadov (písm. a/ uvedeného ustanovenia) je aj situácia, ak sa predpokladá uloženie iného trestu než nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo nepodmienečného trestu odňatia slobody kratšieho ako 4 mesiace. Je nepochybné, aj vzhľadom na trest uložený pôvodným zrušeným rozsudkom, že prvostupňový súd už počas konania v prípade, ak by uznával vinu, zamýšľal uložiť „iba“ peňažný trest, čím podmienka pre vydanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu nebola splnená. Čo sa týka eventuálneho odovzdania trestného stíhania do cudziny, základné formálne podmienky sú upravené v ustanovení § 529 ods. 1 Tr. poriadku, v zmysle ktorého, ak obvinený, proti ktorému sa vedie v Slovenskej republike trestné konanie, je štátnym občanom iného štátu alebo má bydlisko na jeho území, môžu slovenské orgány dať podnet, aby bolo trestné stíhanie odovzdané tomuto štátu. Z uvedeného je zrejmé, že ide o fakultatívnu možnosť, ktorá je určitou alternatívou k vyžiadaniu z cudziny, pričom jej využitie závisí predovšetkým od zváženia toho-ktorého orgánu, resp. súdu, či je takýto postup vhodný a účelný v konkrétnom prípade. V ods. 3 predmetného zákonného ustanovenia sú len demonštratívne uvedené niektoré prípady, v ktorých prichádza do úvahy tento procesný postup, a to vtedy, ak vydanie obvineného na trestné stíhanie z dožiadaného štátu nie je možné, bolo týmto štátom odmietnuté alebo ak sa od vyžiadania z cudziny upustilo z iných dôvodov, trestné stíhanie v dožiadanom štáte sa javí hospodárnym a účelným najmä v záujme objektívneho zistenia skutkového stavu alebo výkonu trestu, obvinený bol alebo má byť vydaný do dožiadaného štátu alebo ak z iných dôvodov možno predpokladať, že trestné stíhanie v tomto štáte možno vykonať v jeho prítomnosti, prípadne vydanie osoby, ktorá bola slovenským súdom právoplatne odsúdená na trest odňatia slobody, nie je možné alebo bolo dožiadaným štátom odmietnuté, a uložený trest nie je v dožiadanom štáte možné vykonať. Podmienkou úspešného odovzdania trestnej veci do cudziny, najmä pri absencii úpravy v medzinárodnej zmluve, je obojstranná trestnosť skutku, o ktorom sa vedie konanie. Zároveň platí, že do niektorých štátov, typicky štátov common law, odovzdanie trestnej veci pri absencii medzinárodnej zmluvy je takmer nemožné. Vo vzťahu k obom inštitútom platí, že sú to zložité procesné postupy, kde jedným zo základných kritérií pre ich využitie z pohľadu príslušného súdu je nepochybne účelnosť a hospodárnosť takéhoto konania. V prejednávanej veci sa jedná o trestný čin s nízkou závažnosťou v nepomere k nákladom a zdĺhavému procesnému postupu právneho styku s cudzinou vo vzťahu k verejnému záujmu na odstíhaní žalovanej trestnej činnosti, čo by v konečnom dôsledku mohlo aj samotnému obžalovanému spôsobiť neprimerané ťažkosti. Okrem uvedeného, rovnako aj možnosť objektívneho zistenia skutkového stavu, môže mať vplyv na rozhodnutie o odovzdaní trestnej veci vtedy, ak sa v dožiadanom štáte nachádza obvinený a dôležití svedkovia či poškodený. Podobne môže byť účelné vec odovzdať do cudziny, ak trestný čin spáchaný na území Slovenskej republiky je čiastkovým útokom pokračovacieho trestného činu, ktorého ďalšie čiastkové útoky boli spáchané na území dožiadaného štátu. Dôvody výkonu trestu zohrávajú pri odovzdávaní veci do cudziny úlohu predovšetkým vtedy, ak sa obvinený nachádza na území dožiadaného štátu a možno dosiahnuť, aby tam vykonal trest, ktorý mu uloží súd dožiadaného štátu. Ani jedna z týchto okolností však v danom prípade nie je daná. Navyiac, je potrebné si uvedomiť, že uvedené inštitúty právneho styku s cudzinou podliehajú schvaľovaciemu procesu, resp. konaniu na Ministerstve spravodlivosti a následne aj rozhodnutiu dožiadaného štátu o vydaní vyžiadanej osoby alebo o prebratí trestného stíhania. Pokiaľ teda obhajoba argumentuje, že konajúci súd nevyužil prednostne všetky tieto inštitúty, tak ich reálne ani využiť v tomto konkrétnom prípade, podľa názoru krajského súdu, nemohol, teda v tomto ohľade nepochybil. Nie je možné vyčítať súdu prvého stupňa, že nevyužil tie inštitúty, pre aplikáciu ktorých neboli splnené zákonné podmienky.

Krajský súd navyiac v rámci odvolacieho konania vyvinul snahu zabezpečiť účasť obžalovaného na verejnom zasadnutí, riadnym doručením mu upovedomenia o termíne verejného zasadnutia, jednak na ním uvedenú adresu na doručovanie na území Slovenskej republiky, na ktorej si však zásielky nepreberá a jednak na obhajcom oznámenú adresu v USA, o doručení na ktorú však krajský súd nemá doklad, nakoľko z USA sa doručienky nevrátili. Aj keď obhajca súčasne s novou adresou v USA poskytol krajskému súdu aj emailový kontakt na obžalovaného, nebolo možné obžalovanému doručovať upovedomenie na túto emailovú adresu, keďže takýto spôsob doručovania upovedomenia o termíne verejného zasadnutia do emailovej schránky bez preukázania potvrdenia prijatia, resp. prevzatia zásielky zaručeným elektronickým podpisom, nie je procesne relevantný a účinný nanajvýš ako doplnkový spôsob doručenia popri riadnom poštovom doručení do vlastných rúk takejto písomnosti (§ 66 Tr. poriadku). Nemožno tiež opomenúť ani tú skutočnosť, že aj samotný obhajca oznámil krajskému súdu, že obžalovaný by mohol najbližšie prísť na Slovensko až počas roka 2022. Pre

uľahčenie doručovania písomností a komunikácie so súdom mal obžalovaný napríklad možnosť na území Slovenska na svojej pôvodnej adrese splnomocniť osobu na preberanie písomností, čo ani v jednom prípade nevyužil. Preto ani krajskému súdu v rámci odvolacieho konania neostávalo nič iné, ako pokračovať v konaní proti ušľému a v tomto režime aj konanie právoplatne ukončiť.

Na strane druhej však krajský súd dáva do pozornosti, že reálne bol obžalovaný aj počas režimu konania proti ušľému obhajcom priebežne oboznamovaný s priebehom konania, s termínmi hlavného pojednávania a verejného zasadnutia, ako aj s obsahom rozhodnutí vydaných súdmi počas konania. Uvedené vo vzťahu k termínu verejného zasadnutia potvrdil na verejnom zasadnutí aj obhajca, keď uviedol, že síce nemá vedomosť o tom, či mu bolo doručené upovedomenie na adresu v USA, avšak o termíne ho oboznámil cez aplikáciu Viber dňa 09.06.2021, pričom 10.06.2021 mu obžalovaný odpovedal, že to asi nestíha a odvtedy od neho nemal žiadnu reakciu. Obžalovaný tak vedel, čo sa deje v konaní, akým smerom sa konanie a najmä dokazovanie uberá a bol si nepochybne vedomý toho, že sa voči nemu koná ako proti ušľému. Obžalovanému tak nič nebránilo komunikovať so súdom, uplatňovať svoje procesné práva a vzhľadom na dĺžku konania a viackrát odročované hlavné pojednávania s tým, že si bol dopredu vedomý ich termínov, si svoje pracovné povinnosti usporiadať takým spôsobom, aby bol, ak sa chcel zúčastniť hlavného pojednávania alebo verejného zasadnutia, prítomný na týchto úkonoch trestného konania. Ak by sa obžalovaný osobne na hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí zúčastnil, určite by súd reagoval zrušením „konania proti ušľému“.

V nadväznosti na uvedené tak krajský súd na verejnom zasadnutí zároveň zamietol návrhy obhajcu na doplnenie dokazovania zisťovaním, či obžalovaný od 06.12.2020 do 08.01.2021 bol na území SR. Čo sa týka návrhu na oboznámenie leteniek a emailovej komunikácie, k tomuto krajský súd uvádza, že takéto dokazovanie by bolo jednak neúčelné, nakoľko len samotné letenky bez ďalšieho nemusia nutne preukazovať, že obžalovaný na Slovensku aj skutočne bol a aj za situácie, ak by sa na území SR v tomto období aj reálne nachádzal, s poukazom na vyššie, krajským súdom podrobne rozpísané, okolnosti zakladajúce dôvodnosť konania proti ušľému, by uvedený pobyt obžalovaného na Slovensku v uvedenom období nebol spôsobilý zmeniť procesný postup konajúceho súdu, navyiac za situácie, keď rozsudok bol vyhlásený už dňa 20.07.2020 a súd prvého stupňa nemal nijakým spôsobom v čase vyhlásenia rozsudku garantované, že obžalovaný v ním deklarovanom období skutočne na Slovensko pricestuje. Preto krajský súd nepovažoval za potrebné ani vykonať ďalšie navrhnuté dôkazy v tomto smere, a to dožiadaním u príslušných orgánov, prípadne výsluchom jeho sestry K. Š.. Je totiž z pohľadu krajského súdu neprípustné, aby obžalovaný v rámci obdobia roka až dvoch si určil obdobie niekoľkých týždňov, v rámci ktorých požaduje nariadenie termínu hlavného pojednávania, pričom mimo tohto ním vymedzeného obdobia mu iné termíny pojednávania nevyhovujú. Nie je procesným právom obžalovaného určovať súdu, kedy má nariadiť hlavné pojednávanie, naopak, je jeho procesnou povinnosťou sa zúčastniť úkonu, na ktorý je predvolaný. Termín hlavného pojednávania určuje konajúci súd, pričom berie do úvahy všetky okolnosti, ktoré majú vplyv na riadny priebeh pojednávania, vrátane zabezpečenia účasti všetkých procesných strán a svedkov, zadovážania iných dôkazov a v neposlednom rade berúc do úvahy aj organizáciu práce konajúceho sudcu (senátu) vo vzťahu k iným hlavným pojednávaniam. Z týchto dôvodov preto krajský súd považoval obhajcom navrhnuté dokazovanie za nadbytočné, ktorého vykonaním by nedošlo k preukázaniu okolnosti podstatnej pre trestné konanie, pričom navyše tieto dôkazy nemali žiadny súvis so skutkovými okolnosťami v prejednávanej veci v súvislosti s rozhodovaním súdu vo veci samej.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, nezistiac dôvody pre zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku, krajský súd odvolanie obhajcu obžalovaného, JUDr. Petra Belicu postupom podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.